

belemmerd, zal Ik zoveel tabernakels hebben als Ik verlang. De Hosties zullen ontelbaar zijn. Op ieder moment zullen we samen te communie gaan en Ik zal zelfs uitroepen: 'Vrijheid, vrijheid. Kom allemaal in mijn Wil en geniet van de ware vrijheid'. Hoeveel hindernissen vindt de ziel niet buiten mijn Wil! Maar in mijn Wil is er vrijheid. Ik laat haar vrij Mij lief te hebben zoals zij verlangt. Ik zeg haar inderdaad: Laat los die menselijke hunkering; neem de goddelijke. Ik ben niet zuinig of jaloers wat betreft mijn gaven. Ik wil dat alles wordt genomen. Heb Me onmetelijk lief. Neen, neem mijn liefde! Eigen je mijn macht toe en mijn schoonheid. Hoe meer je neemt, hoe tevredener is je Jezus.

De aarde vormt weinig tabernakels voor Mij. Je kunt de hosties bijna tellen – en dan de heiligschennissen, de oneerbiedigheden die ze Me aandoen. – oh, wat wordt mijn liefde beledigd en belemmerd. In mijn Wil daarentegen zijn geen belemmeringen. Daar is geen spoor van belediging. En het schepsel schenkt Mij liefde, goddelijk eerherstel en volmaakte overeenstemming. Bovendien maakt ze samen met Mij al het kwaad van de mensenfamilie weer goed. Wees aandachtig en ga niet weg van de plaats waar Ik je naar toe roep en waar Ik je wil”.

deel 12 – 3 maart 1919

De Goddelijke Wil is het hemelse Eden waar God het schepsel plaats zodat het daar handelt als in een nieuwe schepping.

In mijn gebruikelijke toestand ging ik volledig op in de Goddelijke Wil. En mijn altijd beminnelijke Jezus kwam en hield me dicht tegen zijn hart en zei: “Jij bent de eerstgeborene van mijn Wil. Hoe lieflijk en dierbaar ben je in mijn ogen. Ik zal je zo goed bewaken dat Ik, terwijl Ik bij de schepping van de mens een aards paradijs bereidde, voor jou een goddelijk Eden heb bereid. Terwijl in het aardse Eden het huwelijk van de eerste ouders menselijk was en Ik hun de mooiste vreugden van de aarde te genieten gaf en zij van Mij met tussenpozen genoten – in het goddelijk Eden zal Ik je laten genieten van de mooiste hemelse vreugden. En je zult van Mij genieten zoveel je wil. Sterker nog, Ik zal jouw leven zijn en we zullen samen de tevredenheid delen, de vreugden, de zoetheid en zo nodig zelfs de pijnen.

De vijand had toegang tot het aardse Eden en de eerste zonde werd begaan. Het goddelijk Eden is niet toegankelijk voor de duivel, niet voor de hartstochten, niet voor zwakheden. Satan wil er zelf niet binnen gaan en in het besef dat mijn Wil hem meer verbrandt dan het vuur van de hel – en als hij mijn Wil ervaart – vlucht de vijand. In mijn Wil zul je een begin maken met de eerste acten op een goddelijke wijze – acten die onmetelijk oneindig en eeuwig zijn, die alles en iedereen omhelzen”.

Jezus onderbrekend zei ik toen: “Mijn Liefde, hoe meer U spreekt over deze

Goddelijke Wil hoe meer ik in de war raak en bang word. Bovendien voel ik me zo verslagen dat ik me vernietigd voel en dus niet in staat uw plannen te realiseren". Toen vervolgde Hij, een en al goedheid: *"Het is mijn Wil die het menselijke in jou vernietigt en in plaats van bang te zijn, moet je je in de onmetelijkheid van mijn Wil werpen. Mijn plannen met jou zijn verheven, edel en goddelijk. Oh, hoe blijft het werk van de schepping achter bij deze roeping om in mijn Goddelijke Wil te leven zodat je geen menselijk leven hebt maar goddelijk! Het is een vuriger uiting van mijn liefde. Het is mijn liefde, tegengehouden door het schepsel, die Ik niet langer kan binnen houden en die Ik in stromen uitstort in wie Mij liefheeft. Daar komt bij dat Ik, om zeker te zijn dat mijn liefde niet wordt verworpen en ruw behandeld, jou in mijn Wil roep op een wijze dat noch jij noch het mijne zonder volledige uitwerking blijft en zonder volledige verdediging. Mijn dochter, maak het werk van jouw Jezus niet tot en droevige zaak met jouw angsten. Ga voort met je tocht waar Ik je roep"*.

deel 12 – 6 maart 1919

Voorwaarden en stappen die nodig zijn om in de Goddelijke Wil te kunnen leven.

Ik maakte me zorgen over wat mijn lieve Jezus me zei over zijn Goddelijke Wil en ik zei bij mezelf: "Hoe is 't mogelijk dat de ziel kan komen tot een leven meer in de Hemel dan op aarde?"

Toen Hij kwam zei Jezus: *"Mijn dochter, wat onmogelijk is voor het schepsel is goed mogelijk voor Mij. Het is waar dat het het grootste wonder van mijn almacht is en van mijn liefde, maar als Ik 't wil, kan Ik alles. Bovendien, wat moeilijk lijkt voor jou, is makkelijk voor Mij. Niettemin wil Ik het 'ja' van het schepsel en dat ze zich beschikbaar stelt als zachte was voor alles wat Ik met haar wil doen. Sterker nog, je moet weten dat Ik, vóór haar weg te roepen van alles om in mijn Wil te leven, Ik haar van tijd tot tijd roep. Ik maak haar los van alles en laat haar een soort oordeel ondergaan. Dat komt omdat er in mijn Wil geen oordeel bestaat.*

Dingen blijven geheel bekrachtigd door Mij. Oordeel valt buiten mijn Wil, maar alles wat in mijn Wil 'innenga'at – wie kan daar ooit over oordelen? Bovendien, Ik oordeel nooit over Mijzelf. En dat niet alleen, dikwijls laat Ik haar zelfs sterven naar het lichaam. En dan breng Ik haar weer tot leven en de ziel leeft alsof ze niet leeft. Haar hart is in de Hemel en op aarde leven is haar grootste martelaarschap. Hoe dikwijls heb Ik dit niet met jou gedaan? Alles diende om je geschikt te maken voor de verhevenheid van het leven in de onmetelijke zee van mijn Wil.

Wil daarom niets onderzoeken maar ga voort met je vlucht in mijn Wil".

deel 12 – 9 maart 1919

De ziel moet leven zoals de allerheiligste Mensheid van Jezus leefde – in zijn Goddelijke Wil die is als een oneindige Zon.

In mijn gebruikelijke toestand trekt mijn altijd lieflijke Jezus me altijd in zijn Wil die een eindeloze afgrond is. Toen zei Hij: *“Mijn dochter, zie hoe mijn Mensheid zwom in de Goddelijke Wil en hoe jij dat ook moet doen. Op dat ogenblik leek ik een Zon voor me te zien, maar niet zo klein als die welke schijnt aan onze horizon, maar zo groot dat die het hele oppervlak van de aarde overtrof. Nog sterker, je kon niet zien waar die eindigde. Bovendien gingen de stralen die zich uitspreidden, omhoog en omlaag, in een verrukkelijke harmonie en drongen overal door. In het centrum van deze Zon zag ik de Mensheid van Onze Heer, die zich voedde vanuit deze Zon die zijn hele leven vormde. Die kreeg alles van deze Zon en gaf alles weer terug. Daar komt nog bij dat die neerkwam als een weldadige regen over de hele mensenfamilie. Wat een verrukkelijk zicht!”*

Toen vervolgde mijn zoete Jezus: *“Heb je gezien hoe Ik jou wil? De Zon die je ziet is mijn Wil, waarin mijn Mensheid verbleef als in haar eigen centrum. Ik kreeg alles van mijn Wil. Geen ander voedsel kwam bij Mij binnen, zelfs geen gedachte, woord of adem kwam binnen dat gevoed werd door voedsel dat vreemd is voor mijn Wil. Dus het was rechtvaardig dat Ik alles weer terug moest geven. Dus wil Ik je in het centrum van mijn Wil van waaruit je voedsel zult nemen voor alles. Let goed op dat je geen ander voedsel neemt. Je zult je adelstand verlaten en jezelf verlagen zoals die koninginnen die zich verlagen door walgelijk vuil voedsel, hun onwaardig. Bovendien moet je, als je iets neemt direct alles teruggeven zodat je niets anders doet dan krijgen en Mij geven. Ook op deze wijze zal je een verrukkelijke harmonie vormen tussen jou en Mij”.*

deel 12 – 12 maart 1919

Wie niet in de Goddelijke Wil leeft is als de aarde, onevenwichtig en instabiel.

Nog steeds in mijn armzalige toestand zei mijn lieve Jezus, nog maar net bij mij, toen Hij me dicht aan zijn heilig hart drukte: *“Mijn dochter, als de aarde niet zou bewegen en niet bergachtig, maar vast zou zitten en alleen als laagvlakte, zou zij veel meer genieten van de weldaden van de zon omdat de hele aarde altijd volop daglicht zou hebben. Bovendien zou de warmte op alle plaatsen hetzelfde zijn. En daarom zou zij vruchtbaarder zijn. Maar omdat zij in beweging is en zij bestaat uit hoge en lage delen, krijgt ze niet overal dezelfde hoeveelheid licht en warmte van de zon. Nu eens blijft de ene kant in het duister dan weer de andere. Andere delen krijgen weinig licht van de zon. Vele oppervlakken worden onvruchtbaar omdat de*

hoogte van de bergen het licht en de warmte belemmeren om in hun diepten door te dringen – en hoeveel meer en andere nadelen!

Welnu, Ik zeg je, mijn dochter, de aarde is het beeld van wie niet in mijn Wil leeft. De menselijke acten maken hem veranderlijk. De zwakheid, begeerten en onvolmaaktheden zijn de bergen en diepten, waar holen van ondeugden worden gevormd. Dus veranderlijkheid veroorzaakt duisternis en kou. En af en toe geniet men van een beetje licht – omdat de bergen van hun begeerten dit licht tegenhouden. Wat een ellende voor degene die niet in mijn Wil leeft”

Wie in mijn Wil leeft daarentegen blijft vast zitten aan mijn Wil. Bovendien nivelleert dat de bergen van haar begeerten, zodanig dat ze heel evenwichtig is. Vandaar dat de Zon van mijn Wil haar beschijnt als ze wil en er is geen schuilplaats waar het licht niet schijnt.

Is het wonder dat Ik de ziel heiliger maak in één dag dat ze leeft in mijn Wil, dan in honderd jaar buiten mijn Wil?”

deel 12 – 14 maart 1919

Het goede van 't lijden in de Goddelijke Wil. Daarin moet de ziel zelfs delen in de pijnen die Jezus had van zijn Godheid.

In mijn gebruikelijke toestand trof ik me aan buiten mezelf, en ik zag mijn overleden biechtvader. Er schoot een gedachte door mijn hoofd: “Vraag over datgene wat je de biechtvader niet gezegd hebt; of je al of niet verplicht bent het te vertellen en het daarom op te schrijven”.

Ik vroeg het hem en zei hem wat het was en hij zei: “Zeker dat ben je verplicht”. Toen vervolgde hij: “Eens ben je een prachtige voorspreekster voor me geweest. Als je toch eens wist wat je voor me gedaan hebt, de troost en de verkwikking die ik voelde en de tijd die je bekort hebt”. Waarop ik zei: “Ik weet het niet meer. Zeg me wat het was, dan kan ik het nog eens voor U doen”. En hij: “Je dompelde je onder in de Goddelijke Wil en nam de macht, de onmetelijkheid van zijn liefde, de onmetelijke waarde van de pijnen van de Zoon van God en alle goddelijke kwaliteiten. Je kwam die over mij uitstorten en terwijl je dat deed, ontving ik het bad van liefde dat de goddelijke macht inhoudt, het bad van schoonheid, het bad van het bloed van Jezus en van al de goddelijke kwaliteiten. Wie kan het goede omschrijven wat je voor me deed? Het waren baden, die een goddelijke macht en onmetelijkheid bevatten. Herhaal dit voor mij, herhaal dit!”

Terwijl hij dit zei, bevond ik me in mezelf. Welnu, uit gehoorzaamheid en tot mijn zeer grote verwarring en weerzin wil ik zeggen wat ik verzuimde te zeggen en niet opschreef ; ik herinner me dat mijn lieve Jezus zei, toen Hij sprak over zijn allerheiligste Wil en de pijnen die de Godheid zijn allerheiligste Mensheid deed

lijden in zijn Wil: *“Mijn dochter, terwijl jij door Mij werd gekozen tot de eerste die leeft in mijn Wil, wil Ik ook dat jij deelt in de pijnen die mijn Mensheid ontving vanuit de Godheid in mijn Wil. Iedere keer als je mijn Wil binnengaat, zul je de pijnen aantreffen die de Godheid Mij gaf, niet de pijnen Mij gegeven door het schepsel – hoewel die ook waren gewild door de eeuwige Wil – maar die gegeven zijn op een oneindige en ontelbare wijze, Je zult spijkers hebben zonder tal, talrijke kroningen met doornen, herhaaldelijk sterven en pijnen zonder eind – alle gelijk aan de mijne – op een goddelijke en oneindige wijze die zich op een eindeloze wijze uitstrekken naar allen in verleden, heden en toekomst.*

Je zult de eerste zijn die – niet een aantal keren zoals zij die delen in de wonden van mijn Mensheid, maar zoveel keren als mijn Godheid Mij dat deed lijden – samen met Mij het kleine lam zal zijn dat wordt geofferd door de handen van mijn Vader om weer te herleven en weer geslachtodferd te worden. Je zult met Mij gekruisigd blijven door de eeuwige handen om het stempel te ontvangen van mijn eeuwige, onmetelijke en goddelijke pijnen. Wij zullen ons samen aanbieden voor de troon van de Eeuwige met op ons voorhoofd in onuitwisbaar letters: ‘Wij willen sterven om onze broeders het leven te schenken. Wij verlangen pijnen om hen te bevrijden van de eeuwige pijnen’. Ben je niet gelukkig?”

Waarop ik zei: *“Mijn Jezus, ik voel me totaal onwaardig. Ik geloof dat U een grote fout maakt door mij uit te kiezen, ik arm ding. Denk daarom goed na over wat U aan ’t doen bent”.*

Toen vervolgde Jezus, mij onderbrekend: *“Waarom ben je bang? Ja, ja, Ik heb ruim twee en dertig jaar voor je gezorgd waarin Ik je in bed hield. Ik heb je blootgesteld aan veel beproevingen, zelfs aan de dood. Ik heb alles goed afgewogen.*

Bovendien, als Ik een fout maak, is het een fout van je Jezus die je geen kwaad kan doen maar alleen onmetelijke goed. Sterker nog, je moet weten dat Ik de eer en de glorie wil van de eerste ziel die gebrandmerkt is in mijn Wil”.

deel 12 – 18 maart 1919

Pijnen die Jezus leed, zelfs van zijn Menswording, en hoe Hij in zichzelf alle zielen ontving. Luisa deelt in deze pijnen.

In mijn gebruikelijke toestand liet mijn altijd beminnelijke Jezus zich zien, trok me in de onmetelijkheid van zijn allerheiligste Wil waarin Hij, als in acten, daar zijn ontvangst liet zien in de schoot van zijn hemelse Moeder. Oh God, wat een afgrond van liefde. Toen zei mijn lieve Jezus: *“Dochter van mijn Wil, kom delen in de eerste keren dat Ik stierf en in de eerste pijnen die mijn kleine Mensheid van mijn Godheid leed in de act van de ontvangst. Toen Ik werd ontvangen, ontving Ik samen met Mij alle zielen, uit verleden, heden en toekomst, als mijn eigen leven. Daar komt bij dat Ik samen met hen de pijnen en al het sterven ontving dat Ik voor*

elk van hen moest lijden. Ik verenigde alles met Mijzelf – zielen, pijnen en al het sterven dat iedereen moest doormaken – om tot de Vader te kunnen zeggen: ‘Mijn Vader, kijk niet langer naar het schepsel maar naar Mij alleen. Bovendien zult Gij in Mij iedereen vinden. Ik zal voldoening geven voor iedereen. Ik wil U zoveel pijnen geven als u verlangt. Wilt U dat Ik voor iedereen zijn sterven onderga? Ik zal het lijden. Ik aanvaard alles, mits Ik leven mag geven aan allen’.

Daarom waren een Goddelijke Wil en macht noodzakelijk om Mij zo vele keren sterven en zo veel pijnen te geven – een goddelijke macht en Wil om Mij te laten lijden. Bovendien, omdat alle zielen en alle dingen in actie blijven in mijn Wil – niet abstract of qua intentie maar in werkelijkheid – had Ik iedereen met Mij vereenzelvigd en samen met Mij vormden zij mijn zelfde leven. In werkelijkheid stierf Ik voor iedereen en leed de pijnen van allen. Het is waar dat het een wonder eiste van de almacht en het wonder van mijn onmetelijke Wil. Zonder mijn Wil had mijn Mensheid nooit alle zielen kunnen vinden en omarmen, en zou Ik nooit zo veel keren hebben kunnen sterven. Vandaar dat mijn kleine Mensheid, toen Ik werd ontvangen, afwisselend pijnen en sterven begon te doorstaan. Daar komt bij dat alle zielen in Mij zwommen als in een zeer uitgestrekte zee. En zij vormden de ledematen van mijn ledematen, het bloed van mijn bloed, het hart van mijn hart.

Hoe dikwijls voelde mijn Moeder, die de eerste plaats innam in mijn Mensheid, mijn pijnen en mijn sterven en stierf samen met Mij! Hoe lieflijk was het voor Mij in de liefde van mijn Moeder de echo van mijn liefde te vinden. Dat zijn diepe geheimen waarin de menselijke intelligentie, die het niet goed begrijpt, verloren lijkt te lopen. Kom daarom in mijn Wil en deel in het sterven en de pijnen die Ik doorstond, zo gauw mijn ontvangst was voltooid. Van hieruit zul je beter kunnen begrijpen wat Ik je vertel”.

Ik weet niet hoe ik moet uitleggen hoe ik me bevond in de schoot van mijn Koningin Moeder, waar ik het kindje Jezus zag, zo ontzettend klein, maar hoewel klein, bevatte Hij allen. Een lichtpijl kwam uit zijn hart in de richting van mijn hart. Sterker nog, toen die bij mij binnendrong, voelde ik me sterven en toen die mij verliet, keerde het leven weer in me terug. Iedere aanraking van die pijl bracht een acute pijn teweeg of ik vernietigd werd en in werkelijkheid stierf. En met die zelfde aanraking voelde ik me herleven. Maar ik heb niet de juiste woorden om me uit te drukken en daarom stop ik.

deel 12 – 20 maart 1919

Pijnen die Jezus leed van de zijde van de eeuwige Wil, alleen door het te willen, net zoals bij de Schepping. Luisa neemt er aan deel.

Ik voelde mijn arme hoofd opgenomen in de pijnen van mijn lieflijke Jezus en

terwijl men zei dat het onmogelijk leek dat Jezus voor iedereen zo veel keren kan sterven en lijden, zoals hierboven verteld, zei Jezus mij: *“Mijn dochter, mijn Wil bezit de macht om alles te doen. Het was voldoende iets alleen te willen om het te laten gebeuren. Bovendien, als dit niet zou kunnen, zou er een grens zijn aan mijn macht – terwijl alles van Mij zonder grens is en oneindig. En zo gaat alles wat Ik wil doen. Ach, hoe weinig word Ik begrepen door het schepsel en dus niet bemind. Kom daarom in mijn Mensheid en Ik zal je tonen en laten aanraken wat Ik je heb verteld”*.

Op dat moment bevond ik me in Jezus die niet te scheiden is van de Godheid en de eeuwige Wil. Bovendien schiep deze Wil, alleen door het te willen, met zoveel gemak herhaaldelijk sterven, talloze pijnen, slagen zonder geselingen, de scherpste steken zonder doornen – zoals Hij met een enkel Fiat miljoenen sterren schiep en er waren geen meerdere Fiats nodig om vele sterren te scheppen, één enkel Fiat was genoeg. Met dit ene Fiat kwam er echter niet één enkele ster aan het licht, terwijl de overige in de goddelijke gedachte bleven of anders in de intentie, maar alle werden werkelijkheid. En elke ster had zijn eigen licht om het firmament te tooien. Zo geschiedde het ook in de Hemel van de allerheiligste Mensheid van onze Heer, waar de Goddelijke Wil met het Fiat net zoveel keren leven en dood schiep als Hij maar wilde.

Terwijl ik in Jezus was, bevond ik me op het punt waar Jezus de geselingen onderging door de goddelijke hand. Enkel door het willen van de Goddelijke Wil viel het vlees van de Mensheid van Jezus, zonder slagen of zweep uit elkaar en vormde diepe scheuren, op folterend wijze, op de intiemste plaatsen. Zo groot was de gehoorzaamheid van Jezus aan die Goddelijke Wil dat zijn Mensheid aan flarden scheurde maar zo smartelijk dat de geselingen van de Joden maar een zwakke schaduw waren van wat Hij verduurde van de kant van de eeuwige Wil. Bovendien was het alleen omdat de Goddelijke Wil het verlangde, dat zijn Mensheid zich weer herstelde. Zo gebeurde het ook toen Hij stierf voor iedere ziel en voor al het overige.

Ik deelde in deze pijnen van Jezus en oh, hoe duidelijk begreep ik dat de Goddelijke Wil ons net zo dikwijls kan laten sterven als Die wil en ons dan weer tot leven brengt. Oh, God, het zijn niet te verwoorden dingen, buitensporigheden van de liefde en diepe mysteries, bijna onbegrijpelijk voor het geschapen brein. Ik voelde me, na die pijnen, niet in staat weer tot leven te komen, mijn zintuigen weer te gebruiken, weer te bewegen. Toen zei mijn gezegende Jezus: *“Dochter van mijn Wil, mijn Wil gaf je de pijnen en mijn Wil bracht je weer tot leven, tot beweging en alles. Ik zal je dikwijls in mijn Godheid binnen roepen om te delen in de pijnen en het sterven dat Ik in werkelijkheid doormaakte voor iedere ziel – en niet, zoals sommige denken, alleen maar in mijn Wil of dat Ik alleen de intentie had om leven te geven aan iedereen. Fout, fout! Zij kennen het wonder, de liefde en de macht van mijn Wil niet. Jij die op een bepaalde manier de werkelijkheid hebt gekend van het*

zo dikwijls sterven voor allen, twijfel niet. Heb Me eerder lief en wees Me dankbaar voor alles en sta klaar als mijn Wil je roept”.

deel 12 – 22 maart 1919

Alle geschapen dingen hebben hun oorsprong in het Fiat van God, maar om de mens te scheppen was veel meer nodig.

In mijn gebruikelijke toestand bevond ik me buiten mezelf. En ik zag de orde van de geschapen dingen. Toen zei mijn lieve Jezus: *“Mijn dochter, kijk hoeveel orde en harmonie er is in alle geschapen dingen en hoe alles ontstond vanuit het eeuwige Fiat. Dus alles kostte Me een Fiat – de kleinste ster net zo goed als de stralende en prachtige zon, het kleinste plantje net zo goed als de grootste boom, het kleinste insect en het grootste. Het lijkt of zij onder elkaar zeggen: ‘Wij zijn edele schepselen. Onze oorsprong is de eeuwige Wil. Ieder van ons draagt het zegel van het verheven Fiat. Het is waar dat we onderling onderscheiden en verschillend zijn. Wij hebben een scala van taken, van warmte, van licht, maar dit zegt niets. Onze waarde is één, het Fiat van God – ons enige leven en behoud – het Fiat van de eeuwige Majesteit”. Oh, hoe prachtig spreekt de schepping van de macht van mijn Wil en leert ons dat er, van de grootste tot de kleinste dingen, slechts één waarde is, als het maar leven heeft van de Goddelijke Wil. Een ster kan inderdaad tegen de zon zeggen: ‘Het is waar dat je veel licht en warmte hebt’, Jouw taak is groot. Je gaven zijn onmetelijk. Bijna de hele aarde is afhankelijk van jou, zo sterk dat ik vergeleken bij jou niets doe. Zo heeft het Fiat van een God je gemaakt. Maar terwijl onze waarde gelijk is, is de glorie die we onze Schepper geven volledig hetzelfde”.*

Later vervolgde Hij op een gekwelde toon: *“Hoe was het toen Ik de mens schiep? Het is waar dat zijn oorsprong mijn Fiat is, maar dat was niet genoeg voor Mij. Vol liefde schonk Ik hem mijn adem omdat Ik in hem mijn eigen leven wilde laten vloeien. Ik begiftigde hem met verstand. Ik maakte hem vrij en stelde hem aan tot koning van de hele schepping. Maar de ondankbare mens, hoe reageerde hij op Mij? Van de hele schepping maakte hij zichzelf tot de pijn van mijn hart, de wanklank. Wat kan Ik je bovendien zeggen over mijn werk voor de heiliging van de zielen? Niet alleen een Fiat, niet alleen mijn adem stel Ik ter beschikking maar mijn eigen leven, mijn eigen wijsheid en mijn eigen liefde. Hoeveel weigeringen echter, hoeveel nederlagen incasseert mijn liefde? Helaas, mijn dochter, troost Mij in mijn felle pijn en kom in mijn Wil om voor Mij de liefde van de hele mensenfamilie te vervangen en kalmeer mijn doorboorde hart!”*

Luisa bidt met Jezus in zijn Wil om namens iedereen glorie en eerherstel te geven. De wanorde in de wereld en in de Kerk is de schuld van de leiders.

In mijn gebruikelijke toestand kwam mijn lieve Jezus, totaal uitgeput, vragen om hulp. Toen rustte zijn hart op het mijne en Hij liet me zijn pijnen voelen. Iedere pijn die ik voelde, kon mij laten sterven. Maar Jezus ondersteunde me en gaf me kracht om niet te sterven. Nadien keek Hij naar mij en zei: *“Mijn dochter, geduld. Op bepaalde dagen zullen je pijnen meer dan nodig voor Mij zijn opdat de wereld niet in vlammen op zal gaan. Daarom wil Ik je laten lijden”*.

Toen doorboorde Hij met een lans die Hij in zijn hand had, mijn hart. Ik leed erg maar ik voelde me gelukkig bij de gedachte dat Jezus zijn pijnen met me deelde en zich uitend tegenover Mij, de mensen kon sparen voor de inwendige en vreselijke geselingen die zullen uitbreken. Toen, na enige uren van intense pijnen, zei mijn beminnelijke Jezus: *“Mijn geliefde dochter, je lijdt zo veel. Kom daarom tot rust in mijn Wil. En we zullen samen bidden voor de arme mensheid”*. Ik weet niet hoe ik me bevond in de onmetelijkheid van de Goddelijke Wil, in de armen van Jezus.

Toen sprak Hij, als onder zijn adem en ik herhaalde 't. Ik zal maar een beetje zeggen van wat Hij zei, omdat het onmogelijk voor me is alles te herhalen.

Ik herinner me dat ik in de Wil van Jezus al zijn gedachten zag, al het goede dat Hij had gedaan met zijn intelligentie en hoe alle menselijke intelligenties leven kregen vanuit zijn brein. Maar oh, hoe misbruiken zij dit. Hoeveel beledigingen!

Waarop ik zei: “Jezus, ik vermenigvuldig mijn gedachten in uw Wil om aan ieder gedachte van U de kus te geven van een goddelijke gedachte, aanbidding, erkenning, eerherstel en liefde van een goddelijke gedachte alsof een andere Jezus het deed. Bovendien doe ik dit in de naam van iedereen en voor alle menselijk gedachten van verleden, heden en toekomst en ik wil de intelligenties van de verloren zielen aanvullen. Ik wil dat de glorie die U wordt gebracht vanwege alle schepselen volledig zal zijn en dat er niets aan ontbreekt. Bovendien doe ik in uw Wil wat zij niet doen om U goddelijke en totale glorie te brengen”. Toen keek Jezus naar mij en wachtte alsof Hij eerherstel wilde voor zijn ogen. Ik zei: “Jezus, ik vermenigvuldig me in uw blikken voor de vele keren dat U met liefde naar het schepsel hebt gekeken, Ik vermenigvuldig me in uw tranen voor alle zonden van schepselen om U namens iedereen, blikken van goddelijke liefde en goddelijke tranen te schenken om U zo totale glorie en eerherstel te geven voor alle blikken van alle schepselen”. Toen wilde Jezus dat ik doorging met eerherstel te geven voor alles, voor zijn mond, zijn hart, zijn verlangens enz. alles vermenigvuldigend in zijn Wil. Het allemaal te zeggen zou te lang duren, daarom stop ik.

Waarop Jezus vervolgde: *“Mijn dochter, terwijl jij je acten deed in mijn Wil, werden er zoveel zonnen gevormd tussen Hemel en aarde. Anders zou er zoveel afkeer zijn die de aarde Mij geeft dat Ik er niet naar zou kunnen kijken. Maar de mensen van de*

aarde krijgen weinig van deze zonnen omdat de duisternis zo groot is dat die vóór deze zonnen niet al het licht, noch alle warmte krijgen”.

Toen bracht Hij me bij schepselen, maar wie kan zeggen wat zij deden? Ik zeg alleen dat mijn Jezus met een smartelijke stem vervolgde: *“Wat een wanorde in de wereld. Niettemin is deze wanorde de schuld van de leiders zowel burgerlijke als kerkelijke. Hun leven is zo vol eigenbelang en immoreel dat zij niet de kracht hebben om hun onderdanen te corrigeren. Vandaar dat zij hun ogen hebben gesloten voor het kwaad van hun leden omdat zij anders aan hen hun eigen kwaad zouden verwijten. Bovendien als zij hun leden al iets hebben verweten, was dat op een oppervlakkige wijze. Omdat in henzelf het goede niet leeft, hoe zouden zij het dan aan anderen kunnen overdragen? Voorts hoe dikwijls hebben deze perverse leiders het slechte boven het goede verkozen, zodat de enkele goede mensen huiverden voor deze actie van hun leiders! Daarom zal Ik de leiders op een bijzondere wijze treffen”.* Waarop ik zei: *“Jezus, spaar de leiders van de Kerk; het zijn er al zo weinig. Als U hen treft, zullen er leiders tekort zijn”.* En Jezus: *“Herinner je je niet dat Ik de Kerk stichtte met twaalf apostelen? Dus de weinigen die zullen overblijven zullen voldoende zijn om de wereld te hervormen. De vijand staat al aan hun deur. De revoluties zijn al bezig. De naties zullen zwemmen in het bloed en hun leiders zullen worden verjaagd. Bid, bid en lijd zo dat de vijand niet de vrijheid heeft om alles in puin te veranderen”.*

deel 12 – 15 april 1919

Of het nu de Schepping of de Verlossing is, God heeft eerst de kleinere dingen gedaan als voorbereiding voor grotere. Deze dingen, zoals de verrijzenis van Jezus, zijn het beeld van de heerschappij van zijn Goddelijke Wil.

Ik ging op in de heilige Wil van mijn altijd beminnelijke Jezus en samen met Hem verloor mijn intelligentie zich in het werk van de Schepping en ik aanbad en dankte de verheven majesteit voor iedereen en alles. Toen zei mijn lieve Jezus, een en al beminnelijkheid: *“Mijn dochter, toen Ik het firmament schiep, schiep Ik eerst de sterren als kleinere lichtbronnen en toen de zon als grote lichtbron – die geeft zoveel licht dat hij alle sterren laat verdwijnen, alsof die hen in zichzelf verbergt en zo wordt die aangesteld als koning van de sterren en van de hele natuur. Het is mijn gewoonte om eerst de kleine dingen te scheppen als voorbereiding voor de grotere, en deze als voltooiing van de kleinere dingen.*

De zon die mijn woordvoerder is, verbergt de zielen totaal, die hun heiligheid vormen in mijn Wil. De heiligen die hebben geleefd als spiegelbeeld van mijn Mensheid en als in de schaduw van mijn Wil, zullen de sterren zijn. Degene die hun heiligheid vormen in mijn Wil, zullen, hoewel ze later komen, de zonnen zijn.

Ik hield deze orde ook aan in de Verlossing. Mijn geboorte was zonder ophef, werd eerder genegeerd. Mijn jeugd was voor de mensen zonder glans van grote dingen. Mijn leven in Nazareth was zo verborgen dat Ik leefde als ontkend door allen. Ik paste Me aan om de kleinste en gewoonste dingen van het menselijk leven te doen. In mijn openbaar leven was er iets van grootsheid, maar dan, wie kende mijn Godheid? Niemand, zelfs niet alle apostelen. Ik begaf Me onder de menigten als één van de mensen zodat iedereen Me kon benaderen, met Mij spreken en, wat zelfs gebeurde, Me ook kon verachten”.

Waarop ik Jezus onderbrak en zei: “Jezus, mijn liefde wat waren dat gelukkige tijden en nog gelukkiger die mensen die U konden benaderen, met U spreken en bij U zijn, wanneer ze maar wilden”. En Jezus: “Ach, mijn dochter, mijn Wil brengt het ware geluk! Die Wil alleen sluit alle goeds in in de ziel en maakt Zich tot een kroon rondom de ziel en stelt zich aan tot koningin van het ware geluk. Alleen de zielen in mijn Wil zullen de koninginnen zijn rondom mijn Troon omdat zij deelnemen aan mijn Wil. Bovendien is dit zo waar dat die mensen niet gelukkig waren. Velen zagen Mij, maar kenden Mij niet omdat mijn Wil niet in hen zetelde als levenscentrum. Dientengevolge bleven zij ongelukkig hoewel ze Mij zagen. Daar komt nog bij dat alleen degenen die het geluk hadden het zaad van mijn Wil in hun hart te ontvangen, zich geschikt maakten voor het geluk van Mij te zien als de Verrezene.

Welnu, het wonder van mijn Verlossing was de verrijzenis die, meer dan een stralende zon mijn Mensheid kroonde – die deed zelfs mijn kleinste acten stralen en zond zulk een pracht en wonderen uit, dat Hemel en aarde verstomd stonden. Mijn Verrijzenis zal het grondbeginsel zijn, de basis en de voltooiing van alle goeds en de kroon en de glorie van alle heiligen.

Mijn verrijzenis is de ware zon die waardig mijn Mensheid verheerlijkt. Het is de zon van de katholieke godsdienst, het is de ware glorie van iedere Christen. Zonder de Verrijzenis zou het zijn als het firmament zonder de zon, zonder warmte en zonder leven. Welnu mijn verrijzenis is het symbool van de zielen die hun heiligheid zullen vormen in mijn Wil. De heiligen van de afgelopen eeuwen werden gesymboliseerd door mijn Mensheid. Hoewel in overgave waren zij niet voortdurend in mijn Wil. Daarom kregen zij niet het zegel van de zon van mijn verrijzenis, maar het zegel van mijn Mensheid vóór de verrijzenis. Daarom zijn ze met velen. Bijna als sterren vormen zij een mooie versiering in de hemel van mijn Mensheid. De heiligen echter die leven in mijn Wil, die het symbool zullen zijn van mijn verrezen Mensheid, zullen maar met weinigen zijn.

Mijn Mensheid vóór de dood werd inderdaad gezien door vele massa's en menigten van mensen, maar weinigen zagen mijn verrezen Mensheid – alleen de gelovigen, de meest voorbereiden, en Ik kan zeggen, alleen degene die het zaad van mijn Wil in zich droegen. Als zij dit zaad niet hadden gehad, had het hen ontbroken aan het zicht, nodig om mijn verrezen en verheerlijkte Mensheid te zien en aldus mijn tenhemelopneming. Welnu, als mijn verrijzenis symbool staat voor de heiligen die

leven in mijn Wil – en dit met reden – dan is dat omdat iedere act, ieder woord, iedere stap etc. gedaan in mijn Wil een goddelijke Verrijzenis is die de ziel ontvangt. Het is een zegel van glorie dat zij krijgt. Het is uit zichzelf treden om de Godheid binnen te gaan en verborgen in de stralende Zon van mijn Wil, bemint zij, werkt en denkt. Is het dan zo verwonderlijk dat de ziel volledig verreezen blijft en opgaat in dezelfde zon van mijn glorie en symbool is van mijn Verreezen Mensheid. Maar er zijn er maar weinig die zich hierop voorbereiden, want, zelfs onder heiligen willen zielen wat goeds van zichzelf. Integendeel, in de heiligheid van het leven in mijn Wil, is er niets wat van jezelf is, maar alles is van God. Bovendien is er veel nodig om zielen voor te bereiden zich te ontdoen van hun eigen goed. Daarom zullen er niet veel zijn. Jij behoort niet tot de velen maar eerder tot de weinigen. Dus wees altijd bedacht op mijn oproep en jouw voortdurende opgang naar Mij”.

deel 12 – 19 april 1919

De allerheiligste Mensheid van Jezus heeft de harmonie hersteld tussen Schepper en schepsel.

In mijn gebruikelijke toestand voelde ik me totaal gekweld. Mijn altijd beminnelijke Jezus omhelsde me bij zijn komst en zei met zijn arm om mijn nek: “Mijn dochter, wat gaat er fout? Jouw gekweldheid weegt zwaar op mijn hart en steekt Me meer dan mijn eigen pijnen. Arme dochter, je hebt Me zo dikwijls getroost en mijn pijnen op je genomen. Nu wil Ik jou troosten en jouw pijn op Mij nemen”. Toen hield Hij me dicht tegen zijn hart, trok me uit mezelf en vervolgde: “Stijg op, mijn dochter, kom in mijn Godheid om beter te kunnen verstaan en beter te zien wat mijn Mensheid deed voor het schepsel”.

Ik weet niet hoe ik moet uitleggen wat ik begreep; in vele dingen ontbreken me de woorden. Ik zeg alleen wat mijn lieve Jezus me zei: “Mijn dochter, mijn Mensheid was het enige instrument dat de harmonie herstelde tussen de Schepper en het schepsel. Ik deed voor iedere ziel alles wat zij verplicht was te doen jegens haar Schepper, zelfs de verloren zielen zijn niet uitgesloten. Voor alle geschapen dingen moest Ik de Vader immers glorie, liefde en volledige voldoening geven. Het enige verschil zijn de zielen die op een of andere manier voldoening geven voor hun schuld ten opzichte van de Schepper. Bijna niemand komt ertoe Hem volledige voldoening te geven. Deze laatsten echter verenigen hun glorie met de mijne. En alles wat zij doen wordt geënt op het mijne. De verloren zielen daarentegen blijven uitgedroogde leden die zonder vitale sappen niet geschikt zijn om de ent te ontvangen van het goede wat Ik voor hen deed.

Sterker nog, zij zijn alleen in staat om te branden in het eeuwig vuur. Zo herstelt mijn Mensheid de verloren harmonie tussen het schepsel en haar Schepper en bezegelt die met de prijs van bloed en ongehoorde pijnen”.

deel 12 – 4 mei 1919

Het verschil tussen de aanwezigheid van Jezus in de ziel door genade en zijn verblijf als Koning op zijn troon in wie in zijn Wil leeft.

Ik leef tussen ontberingen en bitterheid. Alleen de Wil van mijn Jezus is mijn enige kracht en leven. Toen liet Jezus zich even in mijn binnenste zien, heel gekweld en in gedachten, met zijn hand zijn voorhoofd ondersteunend. Toen ik Hem zo gekweld en in gedachten zag, zei ik: *“Jezus, wat is er aan de hand dat U zo gekweld en in gedachten bent”* Toen keek Hij me aan en zei: *“Dochter vanuit jouw hart neem Ik mijn besluiten over het lot van de wereld. Jouw hart is het centrum van mijn troon op aarde en vanuit dit middelpunt zie Ik de wereld – de dwaasheid van de schepselen, de afgrond die zij voorbereiden – en Ik word opzij geschoven, of Ik niets voor hen betekenen. Ik word gedwongen om hen niet alleen het licht van de genaden te ontnemen maar zelfs het licht van het menselijk verstand om hen in verwarring te brengen en hun geheugen op te frissen over wie de mens is en waartoe een mens in staat is. Voorts zie Ik hem vanuit jouw hart en Ik ween en bid voor de ondankbare mens. Overigens wil Ik je samen met Mij als mijn troost en deelgenoot in verdriet, gebed en lijden”*. Waarop ik zei: *“Arme Jezus, wat heb ik een medelijden met U! Ach ja, ik wil samen met U wenen en bidden. Maar zeg me, mijn liefde, hoe is het mogelijk dat mijn hart het centrum is van uw troon op aarde, terwijl er zoveel goede zielen zijn waarin U woont – en ik ben zo slecht? Toen vervolgde Hij: “Zelfs in de Hemel heb Ik het centrum van mijn soevereine macht. Omdat Ik bovendien het leven van iedere zalige ben, sluit Ik niet uit dat er een troon is waar mijn hele majesteit, mijn almacht, mijn onmetelijkheid, mijn schoonheid en wijsheid etc. gevestigd is als op een centraal punt dat ieder van de zaligen niet zou kunnen bevatten omdat ze de hele onmetelijkheid van mijn Wezen niet kunnen bevatten. Zo heb Ik op aarde mijn centrum van waaruit Ik beslis, beveel, werk, wel doe en straf – wat Ik niet doe in mijn andere verblijven. Weet je trouwens waarom Ik jou verkozen heb als centraal punt? Omdat Ik jou heb uitverkoren te leven in mijn Wil. Bovendien, wie leeft in mijn Wil is in staat alles van Mij te bevatten als centraal punt omdat zij in het centrum van mijn Wezen leeft. En Ik leef in haar centrum. Maar terwijl Ik in haar centrum leef, leef Ik alsof Ik in mijn eigen centrum ben. Integendeel, wie niet in mijn Wil leeft, kan niet alles van Mij omvatten. Dus kan Ik daar hoogstens wonen maar niet mijn soevereine macht vestigen. Ach, als allen eens het grote goed van het leven in mijn Wil zouden begrijpen zouden ze wedijveren met elkaar. Maar helaas, zo weinigen verstaan het. En ze leven meer in zichzelf dan in Mij”*.

deel 12 – 8 mei 1919

Jezus leed de Passie van de kant van zijn Godheid in zijn binnenste en van de kant van de mensen uitwendig om het innerlijke en het uitwendige kwaad van

de zonde goed te maken.

In mijn gebruikelijke toestand overwoog ik de pijnen van mijn aanbiddelijke Jezus, vooral wat de Godheid de allerheiligste Mensheid van onze Heer deed lijden. Opdat moment voelde ik me binnengesloten in het Hart van mijn Jezus waar de Godheid Hem deed lijden in de loop van zijn leven op aarde. Deze pijnen verschillen sterk van die de gezegende Jezus tijdens zijn Passie leed door toedoen van de Joden. Dat zijn pijnen die bijna niet te beschrijven zijn. Voorzover ik er in deelde, kan ik zeggen dat ik een scherpe, bittere pijn voelde, samen met een barst in mijn eigen hart waardoor ik me in werkelijkheid voelde sterven – en Jezus wekte me met een wonder van zijn liefde weer tot leven. Toen zei mijn lieve Jezus na dat lijden: *“Dochter van mijn pijnen, besef dat de pijnen die de Joden Me aandeden een schaduw waren van wat de Godheid Me aandeed. Bovendien was dit precies om volledig eerherstel te krijgen. De mens beledigt de verheven Majesteit door de zonde, niet alleen uitwendig maar ook innerlijk. Voorts misvormt hij het goddelijk deel dat in zijn innerlijk werd ingebracht toen hij werd geschapen. Dus de zonde ontstaat eerst in het innerlijk van de mens en dan komt die naar buiten. Liever gezegd, dikwijls komt het kleinste deel naar buiten; het grootste deel blijft binnenin.*

Welnu, schepselen waren niet in staat in mijn innerlijk binnen te dringen en door pijnen voldoening te geven voor de glorie van de Vader die ze Hem hebben geweigerd door zovele beledigingen vanuit hun innerlijk. Sterker nog deze beledigingen verwondden het edelste deel van het schepsel n.l. zijn intelligentie, geheugen en wil waarin het zegel van het goddelijk beeld wordt ingedrukt. Wie dan moest deze verplichting op zich nemen als het schepsel daartoe niet in staat was? Daarom was het nodig dat de Godheid zelf deze verplichting op zich nam, en Die maakte Zichzelf tot liefdevolle beul. Het was ook des te veeleisender om volledige voldoening te geven voor alle inwendige zonden van de mens. De Godheid wilde het complete werk en de volledige genoegdoening van het schepsel, zowel vanuit het innerlijk als vanuit het uitwendige.

Dus in het lijden dat de Joden Me aandeden, gaf Ik voldoening voor de glorie van de Vader die de schepselen Hem hadden ontnomen. In de Passie die de Godheid Me aandeed tijdens mijn hele leven, gaf Ik voldoening aan de Vader voor al de zonden vanuit het innerlijk van de mens. Hieruit kun je opmaken dat de pijnen die Ik leed vanuit de handen van de Godheid de pijnen die de schepselen Me aandeden ver overtroffen. Sterker nog, die de Joden Me aandeden zijn niet te vergelijken met de pijnen die de Godheid gaf. En dit begrijpen is niet simpel voor het menselijk brein. Zoals er een groot verschil is tussen het innerlijk en het uiterlijk van de mens, er is een nog groter verschil tussen de pijnen die de Godheid Me aandeed en die de schepselen Me bezorgden de laatste dag van kwellingen, bovenmenselijke pijnen, in staat om Me te laten sterven – en herhaaldelijk sterven in de meest innerlijke gedeelten – zowel in de ziel als in het lichaam. Geen vezel werd gespaard. Die van

de Joden waren bittere pijnen, maar het waren geen kwellingen die Mij konden doen sterven voor iedere pijn. Alleen de Godheid had de macht en de Wil om dit te doen. Oh hoe veel kost de mens Mij!

Maar de ondankbare mens geeft niet om Mij en probeert niet te begrijpen hoe veel Ik hem heb liefgehad en hoe veel Ik voor hem leed – zodat het niemand wordt gegeven te begrijpen wat Ik allemaal geleden heb in mijn Passie die schepselen Mij aandeden. Bovendien, als zij het geringere lijden dat schepselen Mij aandeden niet begrijpen, hoe kunnen zij dan het ergere beseffen dat de Godheid Mij te dragen gaf en dat Ik voor hen onderging. Daarom stelde Ik de openbaring uit van de ontelbare en onpeilbare pijnen die de Godheid Mij bezorgde vanwege hen. Toch wil mijn liefde zich uiten en zij wil beantwoord worden met liefde. Dus roep Ik je binnen in de onmetelijkheid en hoogte van mijn Wil waar al deze pijnen in actie zijn. En je neemt er niet alleen aan deel, maar namens de hele mensenfamilie breng je die er en schenk je wederliefde. Dan doe jij samen met Mij alles wat schepselen verschuldigd zijn. Maar tot groot verdriet van God en tot hun grote schade, besteedt niemand er aandacht aan”.

deel 12 – 10 mei 1919

Het goddelijk leven in de ziel duurt net zo lang als zij in Gods Wil blijft.

Ik voelde me erg gekweld en maakte me bijna zorgen over mijn armzalige toestand en Jezus wilde me afleiden van gedachten over mezelf en zei: “Mijn dochter, wat doe je? Aan jezelf denken zorgt dat je mijn Wil verlaat, Weet je niet dat mijn Wil net zolang in jou blijft als het goddelijk leven in jou blijft. Als bovendien mijn Wil in jou verdwijnt, houdt ook mijn goddelijk leven op en je neemt je menselijk leven weer op. Wat een verandering. Zo ook met de gehoorzaamheid. Zolang de gehoorzaamheid duurt, blijft het leven van degene die gebiedt in wie gehoorzaamt. Als de gehoorzaamheid ophoudt, hervat men zijn eigen leven”.

Toen vervolgde Hij zuchtend: “Ach, je beseft niet wat een vernietiging de wereld te wachten staat. Alles wat bovendien tot nu toe is gebeurd, is maar spel vergeleken met de kastijdingen die gaan komen. Ik laat je niet alles zien om je niet te veel te belasten. Als ik voorts de hardnekkigheid van de mens zie, blijf Ik in jou verborgen. En jij bidt samen met Mij en wil niet over jezelf denken”.

deel 12 – 16 mei 1919

Een enkele act in de Goddelijke Wil wordt net zo vermenigvuldigd als de zon in iedereen. En in ieder brengt het een speciaal effect teweeg.

Ik vroeg me af: Hoe kan het dat een enkele act in de Goddelijke Wil zich zodanig vermenigvuldigt dat zij goed doet aan allen. Op dat moment bewoog mijn lieve Jezus zich binnenin mij en Hij zond een licht in mijn brein en zei: *“Mijn dochter, je zult hiervan een beeld zien in de zon. De zon is één, één het licht, één de warmte. Niettemin vermenigvuldigt deze zon zich in allen, geeft aan iedereen licht en warmte naargelang hun verschillende omstandigheden. Voor de mens is er licht voor ieder oog, voor iedere act, voor iedere stap. Daar komt nog bij dat het licht hem volgt als het schepsel verandert van act of route – maar de zon is één. De zon wordt vermenigvuldigd in de hele natuur en heeft op alles een verschillende uitwerking. Als die opgaat, verfraait die de hele natuur. Het licht vermenigvuldigt zich in de nachtelijke kou en vormt dauw en spreidt over alle planten een zilveren mantel die zo’n verhevenheid en schoonheid schenkt aan de hele natuur en zij verbaast en verrukt de blik van de mens. En de mens, met al zijn arbeid, heeft niet de macht om ook maar een enkel druppel dauw te fabriceren, de zon gaat voorwaarts en geeft de bloemen hun kleur en geur. Die schenkt niet slechts een enkele kleur maar schenkt ieder een speciale kleur en geur. Inderdaad geeft die met zijn warmte en licht aan de vruchten hun zoetheid en rijpheid. Zij maakt vruchtbaar en doet andere planten groeien. Maar de zon is één! Dus de hele natuur krijgt leven van de zon en ieder ding heeft een speciaal effect dat daaraan eigen is. Welnu, als de zon dit doet terwijl ze in de hoogte blijft en leven voortbrengt voor de hele schepping die beneden leeft – ondanks het feit dat de zon één is, des te meer doen de acten dat, die in mijn Wil gedaan worden, omdat de ziel die in Mij opkomt, werkzaam is in de hoogten van mijn Wil. Meer dan de zon houdt Die de wacht over de schepselen om hun leven te schenken. Ondanks het feit dat de zon één is, schijnt die als zon over de schepselen. Sommige verfraait die, anderen bevrucht die met genade. Sommige bevrijdt die van de kou, voor andere verzacht die hun hart. Bij sommige verdrijft die de duisternis en sommige zuivert en ontvlamt die, terwijl die ieder de verschillende uitwerkingen geeft die zij nodig hebben, ieder volgens hun eigen aard. Dit gebeurt ook met de zon die opkomt aan jouw horizon. Als de aarde steriel is, geeft de zon zeer weinig groei aan de planten. Als het zaad van de bloem ontbreekt, kan de zon met al zijn licht en warmte niets laten ontspruiten. Als de mens zich er niet toe zet om te werken, kan de zon hem niets laten oogsten. Vandaar dat de zon de vruchten in de schepping voortbrengt naargelang de vruchtbaarheid van de aarde en de aard van de mens. Dientengevolge werken deze acten in mijn Wil, ondanks het feit dat zij stromen voor het heil van alles, volgens de aard van iedereen en de instelling van de ziel die leeft in mijn Wil. Dus iedere bijkomende act in mijn Wil is een bijkomende zon die schijnt over alle schepselen”*. Nadien probeerde ik op te gaan in mijn Jezus en in zijn Wil en probeerde mijn gedachten in de zijne te vermenigvuldigen om alle geschapen intelligenties in verleden, heden en toekomst te herstellen en te vervangen. Toen zei ik van harte tegen Jezus: *“Wat zou ik graag met mijn brein voor U alle glorie, eer en voldoening voor de hele mensenfamilie willen herstellen – zelfs voor de verloren zielen zelf, die dit niet met hun intelligentie aan U schenken”*. Toen kuste Hij me vol vreugde op mijn voorhoofd en zei: *“En Ik bezegel met mijn*

kus al jouw gedachten met de mijne zodat Ik in jou altijd alle geschapen breinen aantref en aldus ontvang Ik van jou in hun naam voortdurend glorie, eer en voldoening”.

deel 12 – 22 mei 1919

De glorie van God zal volledig worden door degenen die leven in de Goddelijke Wil.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand verloor mijn breintje zich in de heilige Wil van God. Daar komt bij, en ik weet niet hoe, maar ik begreep dat het schepsel God niet de glorie gaf die hij Hem verschuldigd is en ik voelde me hierdoor verbitterd. Toen zei mijn lieve Jezus met een intellectueel licht omdat Hij me iets wilde leren en me wilde troosten: *“Mijn dochter, al mijn werken zijn volkomen. Dus de glorie die het schepsel Mij moet geven zal volkomen zijn en de laatste dag zal niet komen als niet de hele schepping Mij de eer en glorie schenkt die door Mij is gewenst en vastgesteld. Wat men Mij niet geeft, zal Ik van de anderen nemen. Dan verdubbel Ik in deze anderen de genaden die de eersten Me onthielden en van hen ontvang Ik dubbele eer en glorie. Naar gelang hun aanleg kom Ik ertoe aan sommigen de genade te geven die Ik eigenlijk aan tien zielen wilde geven, aan anderen wat Ik aan honderd wilde geven, aan weer anderen wat Ik aan duizend wilde geven. Daar komt nog bij dat Ik nu en dan de genaden geef die Ik wilde geven aan een stad, een provincie en zelfs aan een heel koninkrijk, aan degenen die Me liefhebben en Me eer geven voor tien, honderd, duizend. Aldus wordt mijn glorie vanuit de schepping volledig.*

Bovendien als Ik zie dat het schepsel niet meer kan doen, met al haar goede wil, trek Ik haar binnen in mijn Wil waar zij het vermogen aantreft om een enkele act te vermenigvuldigen zoveel keer als ze wil. En ze geeft Mij de glorie, de eer en de liefde die de anderen Mij niet geven. Daarom bereid Ik het tijdperk voor van het leven in mijn Wil. Wat al de voorbije generaties voorts niet hebben gedaan en wat ze niet zullen doen, in dit tijdperk van mijn Wil zullen goeden de liefde, de glorie en de eer van de hele schepping voltooien. Ik zal hun verrassende en ongekende genaden schenken. Daarom roep Ik je binnen in mijn Wil en je fluistert in mijn oor: ‘Jezus, ik leg de aanbidding en onderwerping van de hele mensenfamilie aan uw voeten. Ik druk op uw hart de kus van allen. Ik druk op uw lippen de afdruk van mijn kus om daar de kus van alle generaties te verzegelen. Ik omhels U met mijn armen om U te omhelzen met de armen van iedereen en ik schenk U de glorie van allen en de werken van alle schepselen. Hoe zou ik U niet de liefde, de kussen en genaden kunnen geven die ik aan de anderen wilde geven’.

Weet wel, mijn dochter, wat het schepsel op aarde doet is kapitaal dat ze verzamelt

voor de Hemel. Dus als ze weinig doet, zal ze weinig hebben. Als ze veel doet, zal ze veel hebben. Als men Mij voor tien heeft bemind en verheerlijkt, zal men voor tien tevreden zijn naargelang dezelfde glorie en men zal tien keer zo veel meer door Mij bemind worden. Als iemand anders Me honderd of duizend keer zo veel heeft bemind en verheerlijkt, dan zal men honderd of duizend keer zo veel tevredenheid, liefde en glorie krijgen. Dus Ik zal de schepping geven wat Ik gepland heb en de schepping zal Me alles geven wat Ik ervan zal krijgen en mijn glorie zal in alles zijn voltooiing vinden”.

deel 12 – 24 mei 1919

Reden voor het gemis van Jezus waar Luisa onder lijdt.

Ik voelde me bedrukt en gekweld vanwege het gemis van mijn lieve Jezus en ik wilde Hem met heel mijn hart zeggen: “Kom, mijn Leven. Zonder U voel ik me sterven, maar altijd alleen. Kom, ik kan niet meer volhouden. Mijn lieve Jezus bewoog in mijn binnenste en ik voelde dat Hij een dikke kus op mijn hart gaf. Bovendien zei Hij, toen Hij zich liet zien: *“Mijn dochter, Ik voelde een onweerstaanbare drang om mijn liefde voor jou te tonen”*. Toen zei ik direct: “Oh Jezus, hoe laat U me lijden. U te moeten missen brengt mij ter dood. Alle andere pijnen zijn niets, dat zijn eerder glimlachjes en kussen, maar U te moeten missen is de meedogenloze dood. Ach, Jezus, wat bent U veranderd!”

Mij onderbrekend zei Hij: *“Dochter van mijn liefde, ben je er niet van overtuigd dat Ik de wereld zie door jou heen. En omdat Ik in jou verblijf, word jij gedwongen te ervaren wat de wereld Mij aandoet, hartvochtigheid, somberheid, zonden, de woede van mijn rechtvaardigheid etc.? Dus in plaats van te denken over hoe je Me mist, moet je Me verdedigen tegen het kwaad dat schepselen Me aandoen. En je moet bezig zijn om de woede van mijn rechtvaardigheid te milderen. Dus zal Ik door jou verdedigd worden en de schepselen zullen minder gekastijd worden”*.

deel 12 – 4 juni 1919

Het verschil tussen de pijnen die de Godheid Jezus gaf en die de mensen Hem gaven met zeer grote onrechtvaardigheid. Het is nodig de Hemel van de ziel te verfraaien.

Ik overwoog de Passie van mijn altijd beminnelijke Jezus, speciaal toen Hij de storm van de geseling onderging en ik dacht bij mezelf: “Wanneer leed Jezus meer: in de pijnen die de Godheid Hem deed lijden gedurende zijn leven of de laatste dag door toedoen van de Joden?” Toen zei mijn lieve Jezus via een licht in mijn intelligentie: *“Mijn dochter, de pijnen die de Godheid Me bezorgde, overtroffen*

verre weg de pijnen die Me door schepselen werden aangedaan – zowel in kracht als intensiteit, aantal en duur. Niettemin was er geen onrechtvaardigheid of haat, maar de grootste liefde en overeenstemming vanuit alle drie de goddelijke Personen over de verplichting die Ik op Me had genomen om zielen te redden door net zo veel keren te sterven als er schepselen het levenslicht zullen zien. En de Vader was het met het toppunt van liefde met Mij eens.

In de Godheid bestaat er geen onrechtvaardigheid of haat en die kan er ook niet bestaan. Daarom was het onmogelijk om Mij dergelijke pijnen te laten doorstaan. De mens echter had door de zonde de grootste onrechtvaardigheid en haat begaan en om de Vader volledig te verheerlijken, moest Ik de onrechtvaardigheid, de haat en de spot ondergaan. Daarom leed Ik mijn laatste levensdagen door toedoen van de schepselen die Mij zoveel onrechtvaardigheid, haat, spot, wraak en vernederingen gaven dat mijn arme Mensheid werd omgezet in de schande van iedereen, zodanig dat Hij geen mens meer leek. Zij misvormden Me zo dat het zelfs voor hen afgrijselijk was om naar Mij te kijken. Ik werd door iedereen veracht en verstoten. Dus kon Ik die twee onderscheiden Passies noemen. De schepselen konden Mij niet zo veel keren laten sterven en zij waren ook niet in staat Mij zo veel pijnen te bezorgen als er schepselen waren en er zonden waren begaan. Daartoe waren zij niet in staat. Daarom nam de Godheid de verplichting op zich, maar met de innigste liefde en eensgezindheid van de Godheid en mijn Mensheid. Bovendien was de Godheid niet in staat tot onrechtvaardigheid enz. De schepselen leverden hun aandeel en Ik voltooide het werk van de Verlossing in alles. Hoeveel kosten de zielen Mij en daarom heb Ik hen zo lief!”

De volgende dag dacht ik bij mezelf: “Mijn geliefde Jezus heeft me zoveel gezegd en had ik genoeg aandacht om te doen wat hij me heeft geleerd? Oh hoe schiet ik tekort in Hem te behagen. Ik voel me tot niets in staat! Zo zullen veel van zijn onderrichtingen mij tot veroordeling strekken.

Toen bewoog mijn lieve Jezus zich in mijn binnenste en zei: “Mijn dochter, waarom kwel je jezelf? De onderrichtingen van je Jezus zullen jou nooit tot veroordeling trekken. Al deed je zelfs maar één keer wat Ik je heb geleerd, je ontsteekt een ster die altijd in de Hemel van je ziel is. Zo bracht Ik een Hemel aan boven de menselijke natuur. En mijn Fiat bezaaide die met sterren; zo heb Ik een Hemel aangebracht in de diepte van je ziel. Het Fiat van het goede dat men doet – omdat alle goed de vrucht is van mijn Wil – komt deze Hemel verfraaien met sterren. Dus als de ziel tien maal iets goeds doet, zet zij daar tien sterren. Duizend goede dingen geven duizend sterren. Dientengevolge, denk eraan mijn lessen zoveel je kunt te herhalen om zo de Hemel van je ziel met sterren te bezaaien zodat zij niet onder doet voor de hemel aan het firmament. Daar komt nog bij dat iedere ster de afdruk draagt van het onderricht van je Jezus. Hoeveel eer zul je Me bewijzen!”

deel 12 – 16 juni 1919

De pijnen die de ziel lijdt in de Goddelijke Wil is deelname aan de pijnen van Jezus.

Ik dacht in mijn binnenste: “Waar zijn de pijnen waarvan mijn lieve Jezus had gezegd dat ik er in zou delen, terwijl ik bijna niets lijd?” Toen zei mijn altijd beminnelijke Jezus: *“Mijn dochter, hoe bedrieg je jezelf! Je houdt rekening met de lichamelijke pijnen, maar Ik tel de lichamelijke en spirituele. Telkens wanneer je Mij moest afstaan, voelde je je sterven. Daar komt bij dat Ik eerherstel gaf voor de vele keren dat zielen stierven door de zonde. En jij deelde in ieder sterven dat Ik doorstond. Als je het koud had, voelde je je een beetje sterven. En je deelde in de kilte van schepselen die mijn liefde wilde verkillen. Maar mijn liefde die triomfeerde over hun kilte, absorbeerde die in Mij om de dood van hun kilte te ervaren en hun een vuriger liefde te schenken. Zo ook met al je andere pijnen; zij waren het tegengestelde van het kwaad van de schepselen die jou, telkens als je een beetje stierf, liet delen in mijn sterven.*

Weet je overigens niet dat mijn rechtvaardigheid jouw pijnen opschort als die door de goddeloosheid van de mensen gedwongen wordt tot weer andere geselingen? Het kwaad zal zo ernstig zijn dat het afschuw oproept. Ik weet dat dit verdriet betekent voor jou, maar ook Ik had dit verdriet. Ik had alle schepselen willen bevrijden van al hun pijnen, zowel in de tijd als in de eeuwigheid, maar dit werd Mij door de wijsheid van de Vader niet toegestaan en Ik moest Me daarbij neerleggen. Zou jij misschien mijn eigen Mensheid willen overtreffen? Ach, mijn dochter, er bestaat geen enkele heiligheid zonder het kruis, geen deugdzaamheid wordt bereikt zonder eenheid in het lijden! Weet, niettemin dat Ik je overvloedig zal belonen voor al de keren dat je Me moest missen en ook voor de pijnen die je bereid was te lijden maar niet leed”.

deel 12 – 27 juni 1919

De deugd beoefend vanuit het hart van Jezus en van de ziel.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand toonde mijn beminnelijke Jezus me zijn allerheiligste hart en zei: *“Mijn dochter, er werden net zoveel bronnen in mijn hart gevormd als mijn hart deugden beoefende. Als zij bovendien ontstonden, kwamen er ontelbare riviertjes uit voort die zelfs de Hemel in stroomden en waardig de Vader verheerlijkten namens allen. En vanuit de Hemel kwamen zij neer voor het heil van alle schepselen. Welnu, zelfs schepselen die de deugden beoefenen, doen in hun hart kleine bronnetjes opwellen van waaruit riviertjes stromen die bij de mijne uitkomen en samen verder stromen om de hemelse Vader te verheerlijken en neerkomen voor*

het heil van allen en zulke een harmonie vormen tussen Hemel en aarde dat de engelen verstomd staan bij dit verrukkelijke schouwspel. Heb daarom aandacht voor de beoefening van de deugden van mijn hart, zodat Ik de bronnen van mijn genaden wel moet openen”.

deel 12 – 11 juli 1919

De nieuwe schepping die ontstaat in de Hemelen van onze ziel. De grote moord.

Ik maak erg bittere dagen door. Mijn beminnelijke Jezus toont zich weinig of helemaal niet, in een flits of in het voorbijgaan. Ik herinner me dat Hij op een nacht moe en uitgeput verscheen en Hij droeg een bundel zielen in zijn armen. Toen keek Hij naar mij en zei: *“Ach, mijn dochter, de moord die zij willen begaan is zodanig en zo talrijk dat alleen deze verzameling zielen die Ik in mijn armen draag, zal gered worden. Tot wat een krankzinnigheid is de mens geraakt! Raak niet in verwarring. Wees trouw in mijn afwezigheid. En na de storm zal Ik je overvloedig belonen omdat je Me moest missen en Ik zal mijn bezoeken en genaden verdubbelen”.* Toen verdween Hij, bijna wenend. Onnodig te spreken over de pijn in mijn arme hart.

Een andere keer, toen Hij vluchtig even voor me langs ging, kreeg ik een licht in mijn brein – net zoals de gezegende Jezus een hemel boven onze hoofden aanbrengt, zo brengt Hij een Hemel aan in onze ziel. Sterker nog, niet één Hemel maar vele. Onze intelligentie is één Hemel, onze blik is er één. Ons woord, onze actie, verlangen, genegenheid en hart is een Hemel, met dit verschil dat de uitwendige hemel niet verandert – het aantal sterren wordt niet meer of minder – terwijl de Hemelen in ons innerlijk onderhevig zijn aan veranderingen. Dus als de Hemel van ons brein toegewijd denkt, en zo gedachten vormt, zo vormen die sterren, zonnen en prachtige kometen. Bovendien als onze engel die ziet ontstaan, neemt hij die en plaatst die in de Hemel van onze intelligentie. Als dan de Hemel van ons brein heilig is, is onze blik heilig; zo ook is ons woord, verlangen en hartslag heilig. Vandaar worden onze blikken sterren, ons woord wordt licht, ons verlangen is een komeet die zich verder uitstrekt; onze hartslag is een zon en ieder van onze zintuigen verfraait deze Hemel van ons brein. Als daarentegen het brein vol kwaad zit, wordt er niets moois gevormd. Zulk een duisternis breidt zich eerder uit en verduistert de andere Hemelen. Dus de blik zendt bliksem flitsen van ongeduld uit, het woord laat het godslasteringen donderen, en het hart stort vanuit de borst verwoestende hagel uit over al het werk van het schepsel. Arme Hemelen, zij zijn zo verduisterd dat ze medelijden opwekken!

Overgave van de ziel in God. Wat in de Goddelijke Wil wordt gedaan krijgt goddelijke waarde.

Ik breng mijn dagen door in bitterheid. Mijn arme hart is als versteend vanwege de pijn van het gemis van Degene die mijn Leven, mijn Alles is. Vandaar dat ik, hoewel berustend, toch het niet kan uithouden zonder bij mijn lieve Jezus te klagen als Hij terloops voor me langs gaat of in mijn binnenste beweegt. Daar komt bij dat ik me herinner dat Hij op een keer tijdens dit klagen zei: *“Overgave aan Mij is het beeld van twee stromen waarvan de een uitstroomt in de ander met zo’n kracht dat het water zich vermengt en zij vormen golven van zeer hoog water die tenslotte zelfs aan de Hemel raken; zo komt de bodem van de stromen droog te staan. Bovendien is het geluid van die wateren, hun ruis, zo lieflijk en harmonieus dat de Hemel die zich geraakt ziet door die wateren, zich vereerd voelt en begint te schitteren met nieuwe schoonheid. En in koor zeggen de heiligen: Deze zoete klanken en deze harmonie die zo verrukt, is een ziel die zich heeft overgegeven aan God. Hoe mooi is zij! Hoe mooi is zij!”*

Een ander keer zei Hij: *“Waar ben je bang voor? Geef je over aan Mij en je zult door Mij omgeven zijn als door een cirkel, zodat, als vijanden, situaties of gevaren zich voordoen zij met Mij te maken krijgen, niet met jou. Echte overgave aan Mij betekent rust voor de ziel en werk voor Mij. Als de ziel rusteloos is, betekent het dat zij niet leeft in overgave aan Mij. Rusteloosheid is juist pijn voor wie voor zichzelf wil leven: die doet Mij groot onrecht en zich zelf grote schade aan”*. Weer een dag klaag ik nog steeds en nog erger. En mijn lieflijke Jezus, een en al goedheid, zei: *“Mijn dochter, kalmeer. Deze toestand van jou is de ruimte die wordt gemaakt voor de volgende voorbereiding van de nieuwe kastijdingen die zullen komen. Lees nauwkeurig wat Ik je op heb laten schrijven en je zult zien dat niet alle kastijdingen al gebeurd zijn. Hoeveel andere steden zullen verwoest worden. De naties zullen elkaar voortdurend opvolgen. En Italië? Haar bevriende naties zullen haar ergste vijanden worden. Daarom, mijn dochter, geduld. Als alles gereed is om de mens te waarschuwen zal Ik eerst naar jou komen en we zullen samen bidden en wenen om de ondankbare mens. Laat niettemin nooit mijn Wil los, omdat wat in mijn Wil is gedaan, - wat mijn eeuwige Wil is, - krijgt een eeuwige, onmetelijke en eindeloze waarde. De kleinste acten in mijn Wil gedaan blijven geschreven met onuitwisbare letters. Zij zeggen: “Wij zijn eeuwige acten omdat een eeuwige Wil ons heeft bezielde, gevormd en vervolmaakt heeft.*

Iets dergelijks gebeurt met een aarden pot waarin men vloeibaar goud giet en de goudsmid maakt van dit vloeibare goud gouden voorwerpen. Zegt men misschien omdat dit goud is gesmolten en in een aarden pot is gedaan dat het geen goud is? Zeker niet! Goud is altijd goud, in wat voor pot het ook is gesmolten. Welnu, de